

ved at snakke, og det gik op for Per, at det var Mandens Hensigt at faa ham til at udtale sig om Gaarsdagens Begivenhed for at komme under Vejr med, hvad for nye Planer han nu havde med Hensyn til sin Sags Fremme. For ikke at røbe, at han endnu ikke havde nogen, blev Per stadig mere ordknap og forbeholden, hvilket dog kun forøgede Jydens Nysgerrighed og gjorde ham yderligere opsat paa at komme til Forstaaelse med ham.

Endelig trak han sig bort. Dog kun for at afløses af en anden, der nærmede sig sidelæns henne fra den Gratulant-Gruppe, som havde dannet sig omkring Jakobe. Det var Aron Israel. Den lille, frygtsomme og kejtede Videnskabsmand med den naive Beundring for alt, hvad han ikke forstod sig paa, ganske særlig for al praktisk Virksomhed, havde allerede en Stund kreset omkring Per for at afvente et Øjeblik, da han kunde komme til at hilse paa ham uden at træde andre i Vejen. Da han nu havde faaet fat i hans Haand, vilde han til Gengæld ikke slippe den, men blev ved at trykke den hjertelig mellem begge sine.

„— — Og maa jeg saa benytte Lejligheden, Hr. Sidenius, til at sige Dem en oprigtig Tak for Deres lille Skrift fra i Vinter. Det var en Dynamitbombe . . . et Attentat . . . men anvendt i Menneskelighedens Tjeneste. Jeg veed meget godt, at det ikke kan have nogen Interesse for Dem at høre, hvad jeg — en ganske Ukyndig — mener om Deres Bog; men jeg kan nu alligevel ikke lade være med at sige Dem, at den trods sine mange stærke Udtryk — som vistnok kan have skræmmet en Del — har glædet mig meget.“

Per saae uvis ned paa den lille Mand. Vel var han ikke netop den eneste af Gæsterne, som havde